

чає діагностику підприємств, вироблення і прийняття рішень із стратегії управління ризиками, розробку механізмів мінімізації та усунення ризиків, бюджетування системи управління ризиками. А основними етапами управління ризиками регіону виступають наступні:

- діагностика підприємств регіону: визначення небезпечних і вузьких місць підприємств регіону в технологічному, географічному, фінансовому, соціальному аспектах; ранжування ризиків, визначення пріоритетів; виділення критичних ризиків;

- вироблення і прийняття рішень із стратегії управління ризиками регіону;

- розробка механізму мінімізації та усунення ризиків: застосування одного чи декількох, комбінації методів диверсифікації, лімітування, страхування ризиків, стримання або передачі ризиків;

- бюджетування системи управління ризиком: прогнозування економічних вигод від функціонування системи управління ризиками; прогнозування витрат на функціонування системи управління ризиками; створення системи резервів.

Об'єктивність та багатогранність ризику у діяльності підприємств регіону в сучасних умовах потребує необхідності урахування його при розробці економічної стратегії їх діяльності. Створення системи управління та оцінки ризику у динаміці забезпечить сталий розвиток підприємств регіону та їх гнучкість у сучасному динамічному середовищі.

ОБЛКОВО-АНАЛІТИЧНЕ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ УПРАВЛІННЯ АКЦІОНЕРНИМ КАПІТАЛОМ БУДІВЕЛЬНИХ ПІДПРИЄМСТВ НА ПРИКЛАДІ АТ «ГРЕСТ ЖИТЛОБУД-1

Иценко В.Є., Гаргацева Г.Ш.

Науковий керівник – Кадничанський М.В., канд. екон. наук, доцент

Із появою акціонерної форми власності (середина XIX-XX ст.), коли індивідуальних капіталів, навіть досить потужних, було недостатньо для здійснення таких масштабних проєктів: як будівництво залізниць, каналів, освоєння нових регіонів тощо. Не допомагала при їх реалізації можливість використання позичкового капіталу у вигляді банківських кредитів. По-перше, банківський кредит надається окремому підприємцю-капіталісту в розмірах, котрі не перевищують вартості його власного майна, адже повернення позики необхідно гарантувати. По-друге, такий кредит надається на обмежений термін. Тому для розв'язання суперечностей цього етапу розвитку продуктивних сил виникли акціонерні товариства як своєрідна форма централізації капі-

талів.

Акціонерний капітал – економічна форма реалізації акціонерної власності, тобто сукупність виробничих, економічних відносин між акціонерним товариством, його акціонерами і найманими працівниками щодо володіння, розпорядження і використання грошей, засобів виробництва та іншого майна акціонерного товариства з метою одержання додаткової вартості у формі прибутку акціонерного товариства, дивідендів та інших доходів акціонерів.

Дослідження теорій структури капіталу дали змогу зробити висновок, що під час прийняття управлінських рішень або розроблення фінансової політики підприємствам необхідно вибирати таку структуру капіталу, яка б за найнижчої ціни збільшувала ринкову вартість підприємства. Це, своєю чергою, забезпечить зростання доходів підприємства, надійну виплату дивідендів акціонерам із зростанням ціни акції на ринку.

Щодо теоретичних засад управління акціонерним капіталом, то для того, щоб удосконалити організацію співпраці між великими акціонерами та керівництвом промислового підприємствами пропонується дотримуватися наступних позицій: керівництво повинно відігравати провідну роль в розвитку промислового підприємства; організувати роботу керівного персоналу промислового підприємства потрібно з урахуванням значних змін і будувати відповідно до ринкових умов господарювання.

З відомостей про АТ «Трест Житлобуд – 1» можна побачити, що за час існування компанії було реалізовано 93 проекти в ринкових умовах, реконструюється та будуються 8 об'єктів культури, та 65% ринку житла Харкова було побудовано за 2015 рік, а це приблизно 25 будинків на рік. Дані про фінансовий результат АТ «Трест Житлобуд–1» свідчать про те, що у 2015 році підприємство було найбільш прибутковим серед порівняних 2013-2015 років. Хоча для даного підприємства можна запропонувати наступні заходи для збільшення прибутку: проведення ефективної кадрової політики; провести внутрішньо-фірмове планування прибутку; впровадити систему яка сприяє участі працівників у прибутках підприємства.

Проведене дослідження формування механізму обліково-аналітичного забезпечення управління акціонерним капіталом на АТ «Трест «Житлобуд–1» можна зробити низку висновків теоретико-методичного й науково-практичного характеру:

- Під власним капіталом акціонерного товариства пропонується розуміти сукупність елементів, що утворюють систему фінансування активів суб'єкта господарювання, функціонування котрої визнача-

ється рівнем розвитку економічних відносин, відносинами власності і конкурентним середовищем та характеризується ознаками самозростаючої вартості за рахунок руху у часі.

- Для повного висвітлення інформації про фактичну господарську операцію щодо виникнення нових прав власності (засновників і учасників) пропонується ввести додатковий субрахунок 673 «Розрахунки за внесками до незареєстрованого статутного капіталу», рахунки третього порядку 673 «Розрахунки за простими акціями», 673 «Розрахунки за привілейованими акціями».

- Доведено, що бухгалтерське проведення Дебет 68 «Розрахунки за іншими операціями» Кредит 46 «Неоплачений капітал» не відображає економічного змісту операції щодо сформованого оплаченого капіталу на дату реєстрації товариства. На дату реєстрації товариства необхідно фіксувати суму внесеного зареєстрованого оплаченого статутного капіталу (Кредит рахунку 40 «Статутний капітал»), а не технічну зміну неоплаченого капіталу.

- У загальній методиці обліку реінвестиція, тобто спрямування акціонерами нарахованих дивідендів на придбання акцій додаткового випуску, відображається за дебетом субрахунку 671 "Розрахунки по нарахованих дивідендах" та кредитом рахунку 46 "Неоплачений капітал". Таке відображення недоцільне, оскільки не відповідає економічному змісту господарської операції: реінвестиція дивідендів на збільшення статутного капіталу акціонерного товариства є оплаченим статутним капіталом, а фігурує неоплачений капітал.

З метою усунення розбіжностей між бухгалтерською і ринковою інформацією про цінність підприємства запропоновано розраховувати стратегічний показник економічної доданої вартості, котрий дозволяє оцінити справедливу вартість акціонерного капіталу.

ПИТАННЯ ОРГАНІЗАЦІЇ ПОЛІТИКИ КАДРОВОЇ БЕЗПЕКИ

Запара А.П.

Науковий керівник – Світлична В.Ю., канд. екон. наук, доцент

Управління персоналом на кожному підприємстві набуває все більшого значення як чинник підвищення конкурентоспроможності, стратегічного та тактичного їх розвитку. А ефективна реалізація основних напрямів кадрової безпеки значним чином впливає на забезпечення економічної безпеки підприємства. Дослідження питань сутності кадрової безпеки викладено в численних роботах таких дослідників, як: Галаз Р.І., Зубок М.І., Кавун С.В. та ін.

Із метою ефективного функціонування, досягнення захисту від